

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Rerum nouarum aspectum vitat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

numquam eos videre licuisset) indicare possent. Et plures cordatè mihi affirmarunt, sapiùs se in illum & diu fuisse intuitos, eo studio, vt quales haberet oculos, obseruarent, nec potuisse deprehendere, cùm oculos eo temporis spatio non sustulisset. Rogatus ab eiusdem cubiculi sui contubernali, vt quid faceret animo semper ad se reuocando, segregandoque à mortalibus rebus; respondit: Præsentissimum remedium, fida cordis custodia (quæ cùm obtineri non posset, nisi frenati sint oculi) oculorum insuper perpetua in potestate retentio.

Atque hos subigebat non solùm auocando ab aspectu hominum, sed ab intuitu etiam rerum omnium exquisitarum, quo pacere eorum curiositatem dedignabatur. Allegatus aliquando ad Seminarium, dramatis spectandi causâ, non abnuuit quidem, vt sese imperijs accommodaret; sed eâ compositione modestiaque in subsellijs confedit, vt ne oculum attolleret: quo notato, Nobilium quispiam, qui remotiore è loco spectabat, obstupefactus scilicet, proximè assidenti in aurem insurrat: Profectò hic Pater est sanctus. Numquam adduci potuit, vt hortos vineasque, quæ Romæ in admiratione sunt, vllasve res alias novas inspectum iret: ne sollemnes quidem illas equitationes, quibus crebrò

*Rerum no-
uarũ aspe-
ctum vitat.*

crebrò Romæ Cardinalium, Principum, Legatorumve aduentus insigni pompâ excipiuntur : in quas si fortè ex itinere incidisset, præteribat oculis in solum fixis. Pontificem maximum recens creatum dum ad D. Ioannis in possessionem mittitur, Sacerdotes ceterique nostri præ Domus Professæ ianuâ operiri solent, flexisque genibus supplicabundi, summissionis ergò, Apostolicam ab eo postulare imprecationem. Huc vnà cum collegis reliquis Ioannes missus erat, præteruehente GREGORIO XV. rogatusque à comite cum rediret, Ecquid ei arrisisset splendidissima illa Equitatus pompa; Equidem, inquit, non vidi, quia priores, post quos latui, spectanti mihi offererunt; reuerà autem, spectaculo illo neglecto, dederat se ad orationem. Numquam à sodalibus persuaderi potuit, ut vel ad spectandas cærimonias, quæ Romæ Pontifici Maximo recens creato in D. Petri adhibentur, vel ad spectacula vlla videnda prodiret: acquiescere se dicebat vnâ visâ Supplicatione, quâ Pontifex circumtulerat sanctissimam Eucharistiam. Tantâ erat despicientiâ rerum externarum. Venerat in Collegium Romanum Cardinalis Sabaudia Princeps, utque à nostris honorificè acciperetur, Ioanni inter Adolescentes, qui suâ quisque linguâ erant peroraturi, obuenerat munus

nus

nus suâ quoque Belgarum linguâ dicendi; atque oratiunculâ suâ absolutâ, neque confesum illum spectandi, neque alios post se oraturos audiendi cupiditate pellectus, vel momento restitit; sed quàm mox adito rogatoq; Viceministro num quid se vellet, aut suâ in purgandis aut eluendis culinæ lancibus operâ opus esset. Cùm non esse respondisset, ille in Templum protinus ad orandum se recepit.

Dominicis omnibus Festisq; diebus in Ædem se IESV conferebat audiendæ lectioni. Ingressus statim certo se in Templi angulo componebat ad orandum, flexis genibus, oculis in terram deiectis, corpore penitus immoto dum Vesperæ finirentur. Genuentis aliquis domi Nobilis (eâ re sæpius exploratâ) Iuuenem non sine delectatione observabat, & Sacerdotem quemdam nostrum, ciuem suum, ita percunctatur: *Quâ causâ,* P. Ignatius Lomellini. mi Pater, existimas me huc venisse? Opinor, inquit Sacerdos, Vesperarum causâ. *Quinimò,* ait ille, Iuuenis illius videndi causâ, qui omnibus huc Festis ventitat, eoque se loco tenet orans, curuatis genibus, quietè, modestiaque tantâ, vt nec oculos semel attollat. Equidem de eo tam excellentem opinionem habeo, vt credam esse Adolescentem sanctum: nam cùm in sacrâ Æde hos videam

Musica

Quo corporis habitu oravit in Templo.

P. Ignatius Lomellini.